

Arrest

nr. 269 640 van 11 maart 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 oktober 2021 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen België zijn binnengekomen op 4 december 2019, dienden op 10 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 14 september 2021 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekende brief van 15 september 2021 ter kennis gebracht.

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoeker, M.Z.O.R., luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 10/12/2019

Overdracht CGVS: 25/06/2020

U werd gehoord in een persoonlijk onderhoud op 17 november 2020 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 08u51 tot 12u34, bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester Martine KIWAKANA loco voor meester Alexander LOOBUYCK, was aanwezig van 8u53 tot 12u34.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 2 oktober 1986 te San Salvador. U hebt in El Salvador universitaire studies bedrijfsadministratie gevolgd, maar stopte met deze studies in 2015 of 2016. Op 19 augustus 2017 huwde u met P.D.M.R.L. (O.V. (...); CG (...))B). U bent die dag samen met uw echtgenote gaan wonen in Santa Tecla stad in het departement La Libertad, op het adres Jardines del Volcan, dat ook gekend is als Jardines de la Sabana, pasaje 19 norte, Poligono B. U werkte van 2008 tot december 2018 voor Phillips Morris.

In januari 2019 kocht u een wagen en in februari 2019 startte u uw eigen taxibedrijfje op. Op 15 oktober 2019 kwam er 's avonds een bendelid van de MS13 bij u thuis langs. Hij eiste dat u vanaf dan iedere maand 100 dollar betaalde en vier keer per week gratis ritten voor hen uitvoerde. Hij dreigde u en uw echtgenote te vermoorden indien u niet zou meewerken of naar de politie zou gaan. U besloot te betalen, en betaalde in oktober en november 2019. U begon ook de gratis ritten voor hen uit te voeren naar kolonies van de MS en kolonies van de bende 18. Op 10 november 2019 stopte uw echtgenote met werken. Op 20 november 2019 verkocht u uw wagen. Op 30 november 2019 betaalde u de laatste keer de afpersing en verhuisden jullie naar het huis van uw moeder in Jardines de la Hacienda. Op 2 december 2019 kocht u jullie tickets naar België. Op 3 december 2019 verliet u samen met uw echtgenote El Salvador en vlogen jullie via Spanje naar België waar jullie op 10 december 2019 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: het paspoort van u en uw echtgenote, jullie identiteitskaarten, nieuwsartikelen, uw rijbewijs en een elektriciteitsfactuur op naam van uw huisbaas.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uw asielaanvraag bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden en tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas onderuit haalt.

Om te beginnen leggen u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen af over uw woonplaatsen. Zo verklaart uw echtgenote initieel dat jullie in de hoofdstad San Salvador zijn gaan wonen na jullie huwelijk. Gevraagd naar het exacte adres beperkt ze zich tot te stellen dat dit Colonia Jardines de la Sabana was, steeg 19 (CGVS, (...)B 1 p. 4). Pas wanneer haar expliciet de vraag gesteld wordt of dit in San Salvador is, stelt ze dat het in Santa Tecla, La Libertad ligt, een andere gemeente en departement, maar wel nog altijd San Salvador. Het is al uitermate vreemd dat uw echtgenote dit in San Salvador situeert, gezien ze zelf spreekt over een andere gemeente en een ander departement. Bovendien verklaart ze maar op dit adres te zijn gaan wonen na jullie huwelijk op 19 augustus 2017, en er dus iets meer dan twee jaar zou hebben gewoond (CGVS (...)B 1, p. 4). Nochtans heeft ze bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) laten optekenen dat ze de laatste vijf jaar op dit adres heeft gewoond (DVZ verklaring (...)B, p. 6, punt 10). Wanneer u gevraagd wordt naar uw adressen, geeft u vervolgens een compleet ander adres, namelijk Jardines del Volcan, pasaje 19 norte, poligono B in Santa Tecla (CGVS, p. 4). Gewezen op de verklaringen van uw echtgenote poneert u dat het zowel onder de naam Jardines del Volcan als Jardines de la Sabana bekend staat, maar de officiële benaming Jardines del Volcan zou zijn (CGVS, p. 4). Dit kan niet overtuigen, als dit namelijk werkelijk de officiële benaming zou zijn, is het uitermate vreemd dat noch u tijdens uw interview bij DVZ, noch uw echtgenote tijdens haar interview bij DVZ of haar eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS eerder iets van vermeldde. De beweringen van uw echtgenote, dat u dit wel zou hebben gezegd tijdens uw interview bij DVZ (CGVS (...)B 2, p. 3), kan niet overtuigen gezien dit niet terug te vinden is in jullie verklaringen aan DVZ. Bovendien is op de website van de gemeente van Santa Tecla duidelijk terug te vinden dat Jardines del Volcan en Jardines de la Sabana aparte kolonies, wijken zijn (een kopie van de informatie waar het CGVS zich op baseert werd toegevoegd aan het administratief dossier). Uw echtgenote wordt bovendien tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud expliciet gevraagd naar officiële documenten waar jullie adres van Jardines de la Sabana opstaat en stelt dat ze hiervan facturen van elektriciteit en water van kan neerleggen (CGVS (...)B 1, p. 14). Tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud legt ze weliswaar een elektriciteitsfactuur neer, maar op deze elektriciteitsfactuur valt Santa Tecla, Jardines del Volcan, Ciudad Merliot, pasaja 19 norte 12, Poligono B-19 te lezen (document 7). Dat ze dit niet eerder vermeldde toen haar werd gevraagd om deze facturen op het adres van Jardines de la Sabana werd gevraagd, en ze expliciet zegt dat het adres erop staat (CGVS, p. 14), is opnieuw vreemd. Bovendien kan deze elektriciteitsfactuur niet als bewijs dienen van uw woonplaats, gezien er noch uw naam, noch de naam van uw echtgenote op verschijnt, maar enkel M.G.N.J., van wie u beweert dat het de verhuurder is (CGVS, p. 5). U bevestigt zelf dat u geen officieel document heeft met het adres van Jardines del Volcan (CGVS, p. 12). Op jullie identiteitskaarten en uw rijbewijs prijkt dan weer een heel ander adres, met name Col. Jardines de la Hacienda, Av. La Quebrada, Block D #3 in de stad Antiguo Cuscatlan van departement La Libertad. Dat zou uw ouderlijk adres zijn waarop uw moeder nog steeds woont. De conclusie is dat jullie geen enkel stuk neerleggen dat zou bewijzen dat jullie überhaupt in Santa Tecla gewoond hebben. In samenhang met de vaststelling dat jullie verklaringen over jullie woonplaatsen tegenstrijdig zijn, ondergraaft dit ook de algehele geloofwaardigheid van uw problemen, gezien u beweert dat bendeleden u in Santa Tecla hebben benaderd en lastig gevallen (CGVS, p. 13, 16).

Hierbij dient ook opgemerkt dat, gevraagd naar uw adressen bij DVZ, zowel u als uw echtgenote daar verklaarden tot 3 december 2019 op uw adres in Jardines de la Sabana te hebben verbleven en hier niets vermeldde over het verblijf bij uw moeder vlak voor jullie vertrek (DVZ verklaring, p. 6, punt 10; DVZ verklaring (...)B, p. 6, punt 10). Bovendien liet ook uw echtgenote het initieel na om iets van dit adres te vermelden. Gevraagd naar haar adressen, vermeldt ze enkel dat ze bij haar moeder heeft gewoond en stelt ze expliciet dat ze toen jullie zijn gaan wonen in San Salvador, hier zijn gaan wonen tot aan jullie vertrek uit het land. Gevraagd of ze nog op andere plaatsen heeft verbleven, herhaalt ze de eerder genoemde plaatsen. Gevraagd of ze in San Salvador altijd op dezelfde plaats heeft gewoond, bevestigt ze dit. Nochtans stelt ze daarna dat jullie op 30 november 2019 inderdaad nog vertrokken naar uw moeder. Gevraagd waarom ze dit eerder niet vermeldde, valt ze slechts in herhaling dat jullie op 30 november daar naar toe zijn gegaan tot aan jullie vertrek uit het land zonder zelfs een poging te ondernemen om deze omissie te verklaren (CGVS (...)B 1, p. 4).

Daarnaast zijn uw verklaringen over de taxiriten die u moest uitvoeren tegenstrijdig. Bij DVZ verklaarde u namelijk expliciet dat u ritten uitvoerde naar wijken waar dezelfde bende actief was (DVZ verklaringen 23 juni 2020, punt 5, p. 2). Bij het CGVS verkondigt u dan weer dat u zowel ritten moest uitvoeren naar plaatsen waar dezelfde bende, de MS, actief was, als waar de rivaliserende bende 18 actief was (CGVS, p. 13-14). Uw poging tot verschooning, dat er u bij DVZ werd gezegd dat het genoeg was voor een samenvatting en u zelfs had gezegd dat u meer wou zeggen (CGVS, p. 17), kan niet overtuigen. U bevestigde namelijk dat u bij DVZ alle redenen hebt verteld die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek (CGVS, p. 3). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid tracht u eerst nog tijd te winnen door te herhalen of er gevraagd werd of u in het eerste interview alles heeft gezegd. Er wordt u nogmaals gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen, waarop u slechts uw eerdere excuus herhaalt (CGVS, p. 17). Dat u het naliet bij DVZ iets over deze ritten naar zones van de bende 18 te zeggen, haalt de geloofwaardigheden van uw problemen verder onderuit, gezien de vrees die u hier zelf aan koppelt tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS, p. 14).

Het is verder zeer eigenaardig dat u beweert dat het bendelid dat naar uw huis kwam op 15 oktober 2019 als bijnaam 'El Colocho' had (CGVS, p. 15). Gevraagd aan uw echtgenote of ze de bijnaam van dit bendelid kent, stelt ze van niet (CGVS (...)B 1, p. 18). Dat u dit zou weten, en uw echtgenote niet, is uitermate vreemd gezien er kan verwacht worden dat u haar over zulke zaken zou inlichten. Daarenboven slaagt u er niet in om coherente verklaringen af te leggen over hoe u wist dat de zones waarnaar u moest rijden zones waren waar de bende 18 actief was. Gevraagd hoe u dit wist, werpt u eerst de vraag terug, voor u antwoordt dat u er op uw vorige job van op de hoogte was welke kolonie aan welke bende behoorden (CGVS, p. 17). Wanneer u daarop gevraagd wordt hoe u daarvan op de hoogte was, moet de vraag u tot drie keer toe herhaald worden voordat u het nietszeggende antwoord geeft dat u de kolonies kende omdat u werkte voor Philips Morris, en dat u wist welke kolonies van de MS waren en welke van de 18, voor u zegt dat het bendelid het u ook zei (CGVS, p. 17). Gevraagd hoe u via uw werk bij Philips Morris en uw werk als taxichauffeur aan deze informatie kwam, antwoordt u eerst naast de kwestie dat het bendelid, wanneer hij in de wagen stapte, tegen u zei om naar die kolonie van de 18 te gaan, waarna u pas kan zeggen dat u het ook wist op basis van de graffiti's op de muren van de kolonies (CGVS, p. 18).

Verder is uw bewering dat u zich nooit had kunnen voorstellen dat ze u zouden afpersen, of dat u problemen met hen zou krijgen (CGVS, p. 17), uitermate vreemd. U gaf namelijk aan dat de bende MS in uw wijk de handelszaken die in de buurt van uw woning lagen afpersten (CGVS, p. 5). Dat u zich dit niet kon voorstellen omdat u geen fysieke zaak had en u niets aan uw woning had hangen en het nergens publiek stond (CGVS, p. 17), kan ook niet overtuigen. U haalt zelf uw eigen argument onderuit door erbij te vertellen dat u ook kaartjes uitdeelde aan uw burens en het ook onder elkaar werd gezegd dat u ritten deed (CGVS, p. 17). U legt bovendien ook nog eens nieuwsberichten neer om aan te tonen hoe groot het risico wel niet is voor taxichauffeurs om te worden afgeperst (CGVS, p. 11) en ook uw echtgenote stelt dat de bendeleden waarschijnlijk wisten dat u taxichauffeur was en ze als je een eigen zaak hebt, je dan altijd afpersen (CGVS (...)B 1, p. 18).

Tevens zijn ook jullie verklaringen over jullie beslissing om het land te verlaten tegenstrijdig. U werd bij DVZ expliciet gevraagd wanneer u het besluit nam om El Salvador te verlaten, waarop u repliceert dat u en uw echtgenote op 30 november 2019 besloten te vertrekken (DVZ verklaring (...), p. 2, punt 5). Nochtans vroegen u en uw echtgenote, respectievelijk al op 29 oktober 2019 en 5 november 2019 jullie paspoorten aan (document 2 en 4). Uw echtgenote beweert echter dat jullie al op 15 oktober 2019 besloten om het land te verlaten (CGVS (...)B 1, p. 12). U geeft nog een derde versie van de feiten weer, namelijk dat jullie op 29 oktober 2019 de beslissing zouden hebben genomen om het land te verlaten

(CGVS, p. 9). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen bij DVZ, werpt u op dit niet te hebben gezegd, maar er gezegd te hebben dat u op 30 november 2019 de afpersing zou hebben betaald en uw huis zou hebben verlaten (CGVS, p. 20). Deze uitleg overtuigt hoegenaamd niet gezien de vraag die u gesteld werd bij DVZ geen ruimte voor interpretatie laat en u ook aangeeft de tolk goed te hebben verstaan (CGVS, p. 2-3). Als u bovendien al zou hebben besloten op 29 oktober 2019 om El Salvador te verlaten, is het toch uitermate vreemd dat u nog tot 30 november 2019 zou gewacht hebben om uw huis te verlaten en tot 3 december 2019 zou gewacht hebben om het land te verlaten (CGVS, p. 4, 6). Bovendien kunnen ook uw verklaringen aan het CGVS dat u al op 29 oktober 2019 zou hebben besloten om te vertrekken, niet overtuigen. U beweert namelijk ondanks dit besluit wel nog gewacht te hebben tot 20 november 2019 om u zelfs nog maar te informeren naar vliegtickets bij een reisbureau (CGVS, p. 10), bijna een maand later. Uw echtgenote beweert dan weer dat jullie onmiddellijk nadat jullie je paspoorten aanvroegen op 29 oktober 2019 en 5 november 2019 zijn beginnen rondbellen om te horen of er nog vliegtickets waren (CGVS (...)B 2, p. 5). Opnieuw zijn jullie verklaringen tegenstrijdig, gezien 20 november 2019 bezwaarlijk als onmiddellijk na 5 november 2019 kan worden beschouwd. Over haar ontslag op 26 oktober 2019, stelt ze dan weer dat ze dit indiende omdat de datum dat jullie zouden vertrekken dichterbij kwam en jullie de reis nog moesten voorbereiden (CGVS (...)B 1, p. 8). Erop gewezen dat jullie toen nog niet wisten wanneer jullie zouden vertrekken, legt uw echtgenote uit dat jullie wel al beslist hadden te vertrekken, maar nog niet zeker waren en jullie daarom beslisten om nog twee maanden verder te betalen (CGVS (...)B 2, p. 4). Deze uitleg kan hoegenaamd niet overtuigen, gezien jullie tegenstrijdige verklaringen over wanneer jullie nu juist beslisten het land te verlaten.

Ook de uitleg over waarom u nog wachtte tot 30 november 2019 om uw huis te verlaten is vreemd. U stelt hierover dat de bendeleden erachter zouden komen dat u de kolonie en het land wilde verlaten. Gevraagd hoe ze hierachter zouden komen, stelt u dat ze niet meer in contact zouden komen met u, ze naar uw woning zouden komen en zien dat u er niet meer was. Gevraagd of dit niet ook na 30 november het geval was, stelt u dat uw moeder toen al de sleutel had overhandigd en ze zouden zien dat het huis verlaten was. Er wordt u tweemaal gevraagd waarom u dit niet eerder zou kunnen doen, waarop u beweert te hebben gewacht totdat het bendelid op 30 november de afpersing kwam ophalen, en hij dan nog zou kunnen zien dat u thuis was en u zo geen argwaan zou wekken. Gevraagd waarom u dit dan niet begin november kon doen, gezien u dan nog een hele maand had voor ze het afpersingsgeld op 30 november zouden komen ophalen, werpt u op dat ze er sowieso zouden zijn achter gekomen, zonder te specificeren hoe ze hier zouden zijn achter gekomen, u nog info aan het verzamelen was en u uw tickets moest kopen (CGVS, p. 19). Dit excuus is uitermate zwak gezien u nog tot 20 november wachtte om zelfs maar info te vragen bij reisbureaus (cfr. supra) en u ook verklaarde slechts één dag voor uw vertrek vliegtickets te hebben kunnen kopen (CGVS, p. 9). Bovendien wachtte u niet alleen om het land te verlaten, u wachtte ook om naar het huis van uw moeder te gaan, nogmaals gevraagd waarom u niet eerder naar daar kon gaan, herhaalt u dat u geen argwaan wilde wekken. Gevraagd hoe ze u dan zouden kunnen vinden, stelt u dat bendeleden ook hun contacten hebben buiten hun zones en u bij uw moeder nog zou moeten buitenkomen om te werken (CGVS, p. 19). U had eerder echter gezegd dat u nog nooit bendeleden had gezien in de wijk van uw moeder (CGVS, p. 6). Hierop gewezen, werpt u op dat het ook zou kunnen dat u naar een commercieel centrum moest, een betaling moest doen, naar een markt of supermarkt moest en ze u op eender welk moment tegen zouden kunnen komen (CGVS, p. 19). U had echter op dat moment al besloten uw land te verlaten omdat u vreesde voor uw leven, dat u nog zou blijven doorwerken of naar openbare plaatsen zou gaan waar bendeleden u konden zien, kan dan ook hoegenaamd niet als een goed excuus worden beschouwd.

Verder dient er ook te worden opgemerkt dat wat betreft uw job als taxichauffeur u niet verder komt dan blote beweringen. Dat u en uw partner bovendien tegenstrijdige verklaringen afleggen over wat er gebeurd is met de auto waarmee u als taxichauffeur werkte, ondermijnt verder uw geloofwaardigheid. U beweert namelijk naar Lourdes Colon te zijn gegaan om deze wagen te verkopen (CGVS, p. 11). Uw partner beweert dan weer dat u hiervoor naar een kolonie ging in Santa Tecla (CGVS (...)B 1, p. 12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, poneert u eerst dat uw echtgenote dit niet gezegd zou hebben. Wanneer u vervolgens haar verklaringen worden voorgelezen stelt u dat ze niet zo betrokken was en ze dit heeft gezegd omdat Santa Tecla naast Lourdes Colon ligt (CGVS, p. 20). Dit gaat echter om de auto waarmee u ritten moest uitvoeren voor bendeleden, dat uw echtgenote niet zou betrokken zijn bij wat er met deze wagen gebeurde en waar u ermee naar toe ging kan niet overtuigen. Ook over hoe u zou zijn teruggekomen van deze verkoop zijn jullie verklaringen tegenstrijdig. U beweert namelijk hiervoor beroep gedaan te hebben op een vriend die taxiriten deed (CGVS, p. 11), terwijl u volgens uw partner met de bus terugkwam (CGVS, p. 5). De poging tot verschoning van uw partner, dat ze niet begrijpt waarom u dit zo gezegd heeft, ze begrepen had dat u met de bus was teruggekomen maar ze niet zo betrokken was dus dat wat u zegt wel zal kloppen (CGVS (...)B 2, p. 5), is opnieuw onafdoende. Hoe dan

ook volstaat uw profiel als taxichauffeur op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Tot slot getuigt uw houding ook niet van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zo deed u geen enkele moeite om naar de autoriteiten van uw land te stappen. Uw poging tot verschoning, dat de benadeelden u hadden gezegd dat u niet naar de politie mocht gaan (CGVS, p. 18), kan niet overtuigen. U claimt dat de benadeelden over heel het land actief zijn en ze u gezien zouden kunnen hebben (CGVS, p. 18). Uw echtgenote beweert echter dat jullie niemand kenden die werd lastiggevallen door benadeelden omdat ze naar de politie waren gestapt (CGVS (...)B 1, p. 20). Dat jullie zich dan geen enkele moeite getroosten om naar de autoriteiten te stappen met uw problemen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw problemen. Zeker gezien u beweert gevreesd te hebben dat de politie u zou tegenhouden tijdens de ritten die u moest uitvoeren voor de bende (CGVS, p. 14).

Verder reisde u via Spanje naar België. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u in Spanje geen asielaanvraag in. Uw poging tot verschoning, dat u er niet van op de hoogte was dat Spanje ook hulp verschaftte aan mensen die problemen hebben in hun land (CGVS, p. 11), is uitermate zwak. Deze houding ondermijnt de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De paspoorten van u en uw echtgenote en uw rijbewijs hebben slechts betrekking op uw identiteit, elementen die hier momenteel niet ter discussie staan.

De opmerkingen die uw advocaat nog aan het CGVS op 9 december 2020 per e-mail overmaakte, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, gezien ze de inhoud ervan enkel bevestigen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021* (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering

van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor de volledigheid wordt er nog opgemerkt dat er ook ten aanzien van uw echtgenote P.D.M.R.L. (O.V. (...); CG (...))B een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoekster, P.D.M.R.L., luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 10/12/2019

Overdracht CGVS: 25/06/2020

U werd gehoord in een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 30 september 2020 van 9u07 tot 13u03 en op 17 november 2020 van 13u48 tot 14u52, bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester Jean TSHIBANGU-KADIMA loco voor meester Alexander LOOBUYCK, was aanwezig gedurende het volledige persoonlijk onderhoud op 30 september 2020. Uw advocaat, meester Martine KIWAKANA loco voor meester Alexander LOOBUYCK, was aanwezig gedurende het volledige persoonlijke onderhoud op 17 november 2020.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 2 november 1993 in La Paz. U bent sinds 19 augustus 2017 gehuwd met M.Z.O.R. (O.V. (...); CG (...)). U bent die dag ook samen met uw echtgenoot gaan wonen in de kolonie Jardines de la Sabana, ook gekend als Jardines del Volcan, steeg 19, in de stad Santa Tecla in het departement La Libertad. Daar huurden jullie een huis voor 200 dollar per maand. In de buurt waar jullie woonden was de MS actief. Sinds juli 2018 werkte u op de klantendienst voor Almécen Siman in Antiguo Cuscatlan, San Salvador. U verdiende hiermee 400 dollar per maand.

In januari 2019 kocht uw echtgenoot een auto en vervolgens startte hij in februari 2019 zijn eigen zaak als taxichauffeur. Op 15 oktober 2019 was u thuis met uw echtgenoot toen er iemand aanbelde aan uw deur. Er stond een jongeman aan de deur die zichzelf identificeerde als lid van de bende MS. Jullie moesten vanaf dan op het einde van de maand 100 dollar betalen en uw echtgenoot moest ook gratis ritten uitvoeren voor de bende naar andere kolonies van de MS of kolonies van de bende 18. Op 26 oktober 2019 diende u uw ontslag in. Uw echtgenoot betaalde een eerste keer 100 dollar op 31 oktober 2019. U ging op 10 november 2019 voor de laatste keer werken. Op 30 november betaalde hij voor de tweede en laatste keer de 100 dollar aan de bendeliden. Vervolgens wachtten jullie zo'n tien minuten en vertrokken jullie naar het huis van uw schoonmoeder in Jardines de la Hacienda, Ciudad Merliot, in Antiguo Cuscatlan, in het departement La Libertad, waar jullie verbleven tot aan jullie vertrek uit El Salvador.

Op 3 december 2019 vertrokken jullie uit El Salvador en vlogen jullie via Spanje naar België waar jullie op 10 december 2019 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: jullie paspoort en identiteitskaarten, twee krantenartikelen over de algemene situatie van taxichauffeurs in El Salvador en een elektriciteitsfactuur op naam van uw huisbaas. Uw echtgenoot legde nog zijn rijbewijs neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw asielrelaas blijkt verder dat u uw verzoek baseert op de motieven ingeroepen door uw echtgenoot, M.Z.O.R. (O.V. (...); CG (...)). Gezien er ten aanzien van uw echtgenoot een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan er ook in uw hoofde niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw echtgenoot is gebaseerd op de volgende motieven:
[idem bestreden beslissing verzoeker]

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek

aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op

ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Wat vooreerst de vluchtelingenstatus betreft, lichten verzoekers toe als volgt:

“II.1.1. Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dat verzoekende partij evenmin in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

Verzoekende partij stelt eerstens dat er vermeende tegenstellingen zouden zijn tussen de verklaringen van verzoekende partij op de DVZ en hetgeen zij verklaarde op het CGVS:

[citaat bestreden beslissing]

Zoals verzoekende partijen verklaarden tijdens het gehoor op het CGVS, waren zij erg gestressed op hun ‘gehoor’ bij de DVZ. Zij moesten alles snel, kort en bondig uiteenzetten. Zij kregen van de ondervrager mee dat zij op het gehoor op het CGVS over voldoende tijd zouden beschikken om alles rustig te vertellen. Dat zij bepaalde zaken aldus niet hebben verteld op de DVZ en/of pas hebben kunnen uitklaren op de gehoren op het CGVS kan hen niet worden verweten. Voor verzoekende partijen was dit een eerste asielaanvraag, zij hadden een gehoor op de DVZ nog nooit meegemaakt en konden zich aldus ook geen beeld vormen van wat verwerende partij exact van informatie verwachtte. Gezien zij de boodschap kregen dat zij op het CGVS de tijd zouden krijgen om alles uit te leggen, en dat het eerste gehoor op de DVZ niet het belangrijkste gehoor was, maar meer een kennismakingsgesprek, hebben zij zich gehouden aan een korte samenvatting van de feiten. Het gaat dan ook niet op om hen thans allerhande tegenstrijdigheden en/of omissies te verwijten.

Verwerende partij focust zich ten onrecht op dergelijke pietluttigheden om het relaas van verzoekende partijen in twijfel te trekken en verliest de kern van hun problemen volledig uit het oog.

Pas op het CGVS kregen verzoekende partijen de kans om alles uit te leggen, met een bijstand van een raadsman. Zij volharden dan ook in hun verklaringen zoals uiteengezet op het gehoor op het CGVS.

II.1.2 Verwerende partij vervolgt met drogredenen - zaken die zij als ‘vreemd’ - van de hand doet en zich op baseert om het relaas van verzoekende partijen in twijfel te trekken:

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij doet alles erg zwart-wit lijken. Het was niet evident voor verzoekende partijen om van de ene op de andere dag hun huis te verlaten, of alles achter te laten en te vluchten. Achteraf kan het vreemd lijken dat verzoekende partijen tot 30 november hebben gewacht om weg te gaan uit het huis, maar dit is niet zo vreemd als je je in deze situatie bevindt en er eigenlijk alles aan probeert te doen om je vertrouwde omgeving niet te moeten achterlaten. Verwerende partij heeft zich op geen enkel ogenblik kunnen inleven in de situatie van verzoekende partijen en maakt een objectieve beoordeling zonder rekening te houden met de complexiteit van de situatie van verzoekende partijen.

II.1.3. Verwerende partij verwijt verzoekende partij vervolgens geen hulp van de autoriteiten van haar land te hebben gezocht:

[citaat bestreden beslissing]

Klacht indienen bij de politie of de autoriteiten inschakelen voor deze bedreigingen door de bendeleden betekende hun doodsvonnissen tekenen... Immers, de politie was zelf corrupt en doordrongen met bendeleden. Zij staan eveneens gekend informatie over klachten door te spelen aan de bendeleden, zoals ook blijkt uit het Country Policy and Information Note van januari 2021: (stuk 3)

p. 78-80

[citaat uit verzoekschrift, stuk 3]

II.1.4 Verwerende partij verwijt verzoekende partijen niet in Spanje asiel te hebben aangevraagd:

[citaat bestreden beslissing]

Het feit dat zij niet in een ander land eerst asiel aanvroegen, maar uitzochten waar ze het best terecht konden, is hoegenaamd geen reden om geen geloof te hechten aan hun vrees en aan hun problemen.

II.1.5 Eerste verzoekende partij werkte als taxichauffeur. Het COI focus rapport dd. 15 juli 2019 dat taxibedrijven en taxichauffeurs een ernstig risico lopen om bedreigd en afgeperst te worden: p. 12 en 13 COI focus rapport dd. 15 juli 2019. (eigen onderlijning)

[citaat uit COI Focus]

Het is aldus onbegrijpelijk hoe verwerende partij meent te kunnen stellen dat verzoekende partijen - gezien hun specifiek profiel - geen risico zou lopen op het lijden van ernstige schade.

II.1.6 Het is duidelijk dat verwerende partij de werking van de bendes in El Salvador niet kent. Verzoekende partij en haar gezin werden bedreigd. Zij kon geen kant meer op.

Zij begrijpt dan ook niet hoe verwerende partij kan stellen dat er geen gevaar zou zijn voor hun leven bij terugkeer naar El Salvador.

Uit de motivering van verwerende partij blijkt dan ook hoe onredelijk en onvoorzichtig verwerende partij te werk is gegaan bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekende partijen.

Verzoekende partijen menen dan ook dat zij weldegelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus."

Verzoekers stellen daarnaast dat zij minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij citeren de motieven van de bestreden beslissingen over artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en stellen niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal op basis van deze motieven kan stellen dat zij zonder gevaar voor hun leven kunnen terugkeren naar El Salvador. Zij benadrukken verder dat het rapport waarop de commissaris-generaal zich baseert achterhaald is en wijzen erop dat anno 2020 de (humanitaire) situatie in El Salvador, dat wordt gerund door bendes en wordt gezien als een van de gevaarlijkste landen ter wereld, volledig ontspoord is. Zij citeren hierbij uit een persartikel van 22 november 2019 uit The Guardian en uit een artikel van 30 november 2019 uit Foreign Policy.

Verder voeren verzoekers aan dat de situatie volledig dreigt te ontsporen door de huidige coronacrisis. Zij menen dat de commissaris-generaal bezwaarlijk kan volharden dat zij kunnen terugkeren naar El Salvador en er een menswaardig leven lijden. Immers, niet enkel zullen verzoekers geconfronteerd worden met bendes die hen afpersen, zij zullen tevens geen werk vinden door de huidige coronacrisis, noch zullen zij de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen indien zij besmet raken met de ziekte.

Verzoekers besluiten dan ook als volgt:

"II.1.6. Verzoekende partijen menen dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens het statuut van subsidiaire bescherming aan verzoekende partij geweigerd heeft.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegen verzoekers de "Country Policy and Information Note: El Salvador: Fear of gangs" van UK Home Office van januari 2021 (stuk 3) toe aan het verzoekschrift.

2.2. De Raad onderzoekt de verzoeken om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoekers slagen er niet in om de door hun aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoekers' verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het volharden in hun verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijken en excuses en het minimaliseren en in twijfel

trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slagen zij er echter niet in om de motivering in de bestreden beslissingen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Verzoekers volharden in hun verklaringen afgelegd tijdens hun persoonlijke onderhouden en menen dat hen niet kan worden verweten dat zij bepaalde zaken niet hebben kunnen vertellen bij aanvang van de procedure of andere zaken pas tijdens het persoonlijk onderhoud konden uitklaren. Zij wijzen erop dat zij gestresseerd waren tijdens het interview bij aanvang van de procedure en dat zij nog nooit dergelijk interview hadden meegemaakt, alsook dat hen werd meegedeeld dat zij alles snel, kort en bondig uiteen dienden te zetten en tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voldoende tijd zouden krijgen om alles rustig uit te leggen. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekers bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken erop werden gewezen dat van hen verwacht wordt dat zij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeven die tot hun vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden, verzoekers niet van de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk hun vervolgingsfeiten te vermelden van bij aanvang van de procedure. Verder merkt de Raad op dat, los van de vaststelling dat verzoekers nooit eerder dergelijk interview hadden afgelegd en er kan worden aangenomen dat dit gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van verzoekers redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij in staat zijn om voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen inzake de relevante elementen van hun verzoek om internationale bescherming en de belangrijke feiten en gebeurtenissen die zij persoonlijk hebben meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het relaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. Waar zij nog aanvoeren dat zij pas tijdens de persoonlijke onderhouden bijstand hadden van een advocaat, tonen zij niet aan dat of hoe de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt vast dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekers in het Spaans werd voorgelezen en zij vervolgens ondertekenden, zodat zij zich uitdrukkelijk akkoord verklaarden hebben met de inhoud ervan. Ook tijdens hun persoonlijke onderhouden gaven verzoekers aan dat de interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed waren verlopen en dat zij, zij het zonder details, alle redenen hebben kunnen vertellen die aanleiding gaven tot hun vertrek uit hun land, dat hun verklaringen aan hen werden voorgelezen en dat zij verder geen opmerkingen hebben bij de interviews (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, stuk 4, p. 3; Notities van het persoonlijk onderhoud 1 verzoekster, stuk 4, p. 3). De Raad is, gelet op hetgeen voorafgaat, dan ook van oordeel dat verzoekers' verweer in het verzoekschrift geen afdoende verklaring of verschoning biedt voor de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers' verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens de persoonlijke onderhouden. Zij kunnen evenmin bijgetreden worden dat deze vastgestelde tegenstrijdigheden slechts "*pietluttigheden*" betreffen, nu deze betrekking hebben op de relevante elementen van hun verzoek om internationale bescherming en wezenlijke aspecten van hun asielrelaas. Er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekers deze elementen zo correct en gedetailleerd mogelijk weergeven. De vastgestelde tegenstrijdigheden doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoekers ingeroepen problemen.

Verzoekers trachten verder de vaststellingen in de bestreden beslissingen inzake het feit dat zij pas op 30 november 2019 hun huis verlieten, te minimaliseren door aan te voeren dat het niet evident was om van de ene dag op de andere hun huis te verlaten, dat dit niet vreemd is in de situatie waarin zij zich bevonden en dat de commissaris-generaal zich niet kan inleven in hun situatie en geen rekening houdt met de complexiteit ervan. De Raad is echter van oordeel dat dergelijke algemene kritiek geen afbreuk kan doen aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissingen. Van verzoekers, die verklaren afgeperst en bedreigd te worden door bendeleden in hun woonplaats, wordt verwacht dat zij zo snel mogelijk maatregelen zouden nemen om zich te vrijwaren tegen de vermeende vervolging en minstens tijdelijk, een ander onderkomen zouden vinden om zich te vrijwaren tegen de vermeende vervolging of ter voorbereiding van hun vlucht uit hun land van herkomst. De Raad wijst er daarenboven op dat voormeld verweer eraan voorbij gaat dat hun verklaringen inzake het tijdstip waarop zij besloten om het land te verlaten en hun handelswijze ter voorbereiding van hun vertrek hoe dan ook inconsistent zijn en niet overtuigen. Deze vaststellingen doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoekers aangehaalde vervolgingsfeiten.

De in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden volstaan om te oordelen dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers ingeroepen vervolgingsfeiten. De in de bestreden beslissingen opgeworpen motieven omtrent het niet inroepen van de hulp van de nationale autoriteiten en het niet indienen van een verzoek om internationale bescherming in Spanje zijn

in casu bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op deze overtuigende motieven kunnen dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissingen.

Het algemene verweer dat de commissaris-generaal de werking van de bendes in El Salvador niet kent, klemmt met de landeninformatie waarop de bestreden beslissingen steunen. Bovendien wordt deze grief niet verder toegelicht, zodat dit verweer niet volstaat om afbreuk te doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissingen.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift nog wijzen op algemene informatie inzake het risicoprofiel van taxichauffeurs in El Salvador, wijst de Raad erop verzoeker geen bewijzen heeft voorgelegd van zijn werk als taxichauffeur. De bestreden beslissing wees er tevens terecht op dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen aflegden over de verkoop van verzoekers wagen, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn activiteiten als taxichauffeur ondermijnt. Hoe dan ook kan uit de door verzoekers geciteerde informatie niet blijken dat verzoekers louter omwille van verzoekers beroep als taxichauffeur en hun aanwezigheid in El Salvador zullen dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Aldus dienen verzoekers hun vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade omwille van dit profiel *in concreto* aannemelijk te maken. Gelet op hetgeen voorafgaat, blijven zij hier echter in gebreke. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoeker verklaarde dat hij in El Salvador nog andere werkervaring heeft en dat hij zijn auto verkocht heeft voor zijn vertrek naar België (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, stuk 4, p. 7). Hij toont bijgevolg niet *in concreto* aan dat hij nog als zelfstandig taxichauffeur tewerkgesteld zal zijn bij een terugkeer naar El Salvador.

Volgende motivering in de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, die werd overgenomen in de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, bijgetreden door de Raad:

“Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uw asielaanvraag bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden en tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas onderuit haalt.

Om te beginnen leggen u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen af over uw woonplaatsen. Zo verklaart uw echtgenote initieel dat jullie in de hoofdstad San Salvador zijn gaan wonen na jullie huwelijk. Gevraagd naar het exacte adres beperkt ze zich tot te stellen dat dit Colonia Jardines de la Sabana was, steeg 19 (CGVS, (...)B 1 p. 4). Pas wanneer haar expliciet de vraag gesteld wordt of dit in San Salvador is, stelt ze dat het in Santa Tecla, La Libertad ligt, een andere gemeente en departement, maar wel nog altijd San Salvador. Het is al uitermate vreemd dat uw echtgenote dit in San Salvador situeert, gezien ze zelf spreekt over een andere gemeente en een ander departement. Bovendien verklaart ze maar op dit adres te zijn gaan wonen na jullie huwelijk op 19 augustus 2017, en er dus iets meer dan twee jaar zou hebben gewoond (CGVS (...)B 1, p. 4). Nochtans heeft ze bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) laten optekenen dat ze de laatste vijf jaar op dit adres heeft gewoond (DVZ verklaring (...)B, p. 6, punt 10). Wanneer u gevraagd wordt naar uw adressen, geeft u vervolgens een compleet ander adres, namelijk Jardines del Volcan, pasaje 19 norte, poligono B in Santa Tecla (CGVS, p. 4). Gewezen op de verklaringen van uw echtgenote poneert u dat het zowel onder de naam Jardines del Volcan als Jardines de la Sabana bekend staat, maar de officiële benaming Jardines del Volcan zou zijn (CGVS, p. 4). Dit kan niet overtuigen, als dit namelijk werkelijk de officiële benaming zou zijn, is het uitermate vreemd dat noch u tijdens uw interview bij DVZ, noch uw echtgenote tijdens haar interview bij DVZ of haar eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS eerder iets van vermeldde. De beweringen van uw echtgenote, dat u dit wel zou hebben gezegd tijdens uw interview bij DVZ (CGVS (...)B 2, p. 3), kan niet overtuigen gezien dit niet terug te vinden is in jullie verklaringen aan DVZ. Bovendien is op de website van de gemeente van Santa Tecla duidelijk terug te vinden dat Jardines del Volcan en Jardines de la Sabana aparte kolonies, wijken zijn (een kopie van de informatie waar het CGVS zich op baseert werd toegevoegd aan het administratief dossier). Uw echtgenote wordt bovendien tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud expliciet gevraagd naar officiële documenten waar jullie adres van Jardines de la Sabana opstaat en stelt dat ze hiervan facturen van elektriciteit en water van kan neerleggen (CGVS (...)B 1, p. 14). Tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud legt ze weliswaar een elektriciteitsfactuur neer, maar op deze elektriciteitsfactuur valt Santa Tecla, Jardines del Volcan, Ciudad Merliot, pasaja 19 norte 12, Poligono B-19 te lezen (document 7). Dat ze dit niet eerder vermeldde toen haar werd gevraagd om deze facturen op het adres van Jardines de la Sabana werd gevraagd, en ze expliciet zegt dat het adres erop staat (CGVS,

p. 14), is opnieuw vreemd. Bovendien kan deze elektriciteitsfactuur niet als bewijs dienen van uw woonplaats, gezien er noch uw naam, noch de naam van uw echtgenote op verschijnt, maar enkel M.G.N.J., van wie u beweert dat het de verhuurder is (CGVS, p. 5). U bevestigt zelf dat u geen officieel document heeft met het adres van Jardines del Volcan (CGVS, p. 12). Op jullie identiteitskaarten en uw rijbewijs prijkt dan weer een heel ander adres, met name Col. Jardines de la Hacienda, Av. La Quebrada, Block D #3 in de stad Antiguo Cuscatlan van departement La Libertad. Dat zou uw ouderlijk adres zijn waarop uw moeder nog steeds woont. De conclusie is dat jullie geen enkel stuk neerleggen dat zou bewijzen dat jullie überhaupt in Santa Tecla gewoond hebben. In samenhang met de vaststelling dat jullie verklaringen over jullie woonplaatsen tegenstrijdig zijn, ondergraaft dit ook de algehele geloofwaardigheid van uw problemen, gezien u beweert dat benedeleden u in Santa Tecla hebben benaderd en lastig gevallen (CGVS, p. 13, 16).

Hierbij dient ook opgemerkt dat, gevraagd naar uw adressen bij DVZ, zowel u als uw echtgenote daar verklaarden tot 3 december 2019 op uw adres in Jardines de la Sabana te hebben verbleven en hier niets vermeldde over het verblijf bij uw moeder vlak voor jullie vertrek (DVZ verklaring, p. 6, punt 10; DVZ verklaring (...)B, p. 6, punt 10). Bovendien liet ook uw echtgenote het initieel na om iets van dit adres te vermelden. Gevraagd naar haar adressen, vermeldt ze enkel dat ze bij haar moeder heeft gewoond en stelt ze expliciet dat ze toen jullie zijn gaan wonen in San Salvador, hier zijn gaan wonen tot aan jullie vertrek uit het land. Gevraagd of ze nog op andere plaatsen heeft verbleven, herhaalt ze de eerder genoemde plaatsen. Gevraagd of ze in San Salvador altijd op dezelfde plaats heeft gewoond, bevestigt ze dit. Nochtans stelt ze daarna dat jullie op 30 november 2019 inderdaad nog vertrokken naar uw moeder. Gevraagd waarom ze dit eerder niet vermeldde, valt ze slechts in herhaling dat jullie op 30 november daar naar toe zijn gegaan tot aan jullie vertrek uit het land zonder zelfs een poging te ondernemen om deze ommissie te verklaren (CGVS (...)B 1, p. 4).

Daarnaast zijn uw verklaringen over de taxiriten die u moest uitvoeren tegenstrijdig. Bij DVZ verklaarde u namelijk expliciet dat u ritten uitvoerde naar wijken waar dezelfde bende actief was (DVZ verklaringen 23 juni 2020, punt 5, p. 2). Bij het CGVS verkondigt u dan weer dat u zowel ritten moest uitvoeren naar plaatsen waar dezelfde bende, de MS, actief was, als waar de rivaliserende bende 18 actief was (CGVS, p. 13-14). Uw poging tot verschooning, dat er u bij DVZ werd gezegd dat het genoeg was voor een samenvatting en u zelfs had gezegd dat u meer wou zeggen (CGVS, p. 17), kan niet overtuigen. U bevestigde namelijk dat u bij DVZ alle redenen hebt verteld die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek (CGVS, p. 3). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid tracht u eerst nog tijd te winnen door te herhalen of er gevraagd werd of u in het eerste interview alles heeft gezegd. Er wordt u nogmaals gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen, waarop u slechts uw eerdere excuus herhaalt (CGVS, p. 17). Dat u het naliet bij DVZ iets over deze ritten naar zones van de bende 18 te zeggen, haalt de geloofwaardigheden van uw problemen verder onderuit, gezien de vrees die u hier zelf aan koppelt tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS, p. 14).

Het is verder zeer eigenaardig dat u beweert dat het bendelid dat naar uw huis kwam op 15 oktober 2019 als bijnaam 'El Colocho' had (CGVS, p. 15). Gevraagd aan uw echtgenote of ze de bijnaam van dit bendelid kent, stelt ze van niet (CGVS (...)B 1, p. 18). Dat u dit zou weten, en uw echtgenote niet, is uitermate vreemd gezien er kan verwacht worden dat u haar over zulke zaken zou inlichten. Daarenboven slaagt u er niet in om coherente verklaringen af te leggen over hoe u wist dat de zones waarnaar u moest rijden zones waren waar de bende 18 actief was. Gevraagd hoe u dit wist, werpt u eerst de vraag terug, voor u antwoordt dat u er op uw vorige job van op de hoogte was welke kolonie aan welke bende behoorden (CGVS, p. 17). Wanneer u daarop gevraagd wordt hoe u daarvan op de hoogte was, moet de vraag u tot drie keer toe herhaald worden voordat u het nietszeggende antwoord geeft dat u de kolonies kende omdat u werkte voor Philips Morris, en dat u wist welke kolonies van de MS waren en welke van de 18, voor u zegt dat het bendelid het u ook zei (CGVS, p. 17). Gevraagd hoe u via uw werk bij Philips Morris en uw werk als taxichauffeur aan deze informatie kwam, antwoordt u eerst naast de kwestie dat het bendelid, wanneer hij in de wagen stapte, tegen u zei om naar die kolonie van de 18 te gaan, waarna u pas kan zeggen dat u het ook wist op basis van de graffiti's op de muren van de kolonies (CGVS, p. 18).

Verder is uw bewering dat u zich nooit had kunnen voorstellen dat ze u zouden afpersen, of dat u problemen met hen zou krijgen (CGVS, p. 17), uitermate vreemd. U gaf namelijk aan dat de bende MS in uw wijk de handelszaken die in de buurt van uw woning lagen afpersten (CGVS, p. 5). Dat u zich dit niet kon voorstellen omdat u geen fysieke zaak had en u niets aan uw woning had hangen en het nergens publiek stond (CGVS, p. 17), kan ook niet overtuigen. U haalt zelf uw eigen argument onderuit door erbij te vertellen dat u ook kaartjes uitdeelde aan uw burens en het ook onder elkaar werd gezegd dat u ritten

deed (CGVS, p. 17). U legt bovendien ook nog eens nieuwsberichten neer om aan te tonen hoe groot het risico wel niet is voor taxichauffeurs om te worden afgeperst (CGVS, p. 11) en ook uw echtgenote stelt dat de bendeleden waarschijnlijk wisten dat u taxichauffeur was en ze als je een eigen zaak hebt, je dan altijd afpersen (CGVS (...)B 1, p. 18).

Tevens zijn ook jullie verklaringen over jullie beslissing om het land te verlaten tegenstrijdig. U werd bij DVZ expliciet gevraagd wanneer u het besluit nam om El Salvador te verlaten, waarop u repliceert dat u en uw echtgenote op 30 november 2019 besloten te vertrekken (DVZ verklaring (...), p. 2, punt 5). Nochtans vroegen u en uw echtgenote, respectievelijk al op 29 oktober 2019 en 5 november 2019 jullie paspoorten aan (document 2 en 4). Uw echtgenote beweert echter dat jullie al op 15 oktober 2019 besloten om het land te verlaten (CGVS (...)B 1, p. 12). U geeft nog een derde versie van de feiten weer, namelijk dat jullie op 29 oktober 2019 de beslissing zouden hebben genomen om het land te verlaten (CGVS, p. 9). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen bij DVZ, werpt u op dit niet te hebben gezegd, maar er gezegd te hebben dat u op 30 november 2019 de afpersing zou hebben betaald en uw huis zou hebben verlaten (CGVS, p. 20). Deze uitleg overtuigt hoegenaamd niet gezien de vraag die u gesteld werd bij DVZ geen ruimte voor interpretatie laat en u ook aangeeft de tolk goed te hebben verstaan (CGVS, p. 2-3). Als u bovendien al zou hebben besloten op 29 oktober 2019 om El Salvador te verlaten, is het toch uitermate vreemd dat u nog tot 30 november 2019 zou gewacht hebben om uw huis te verlaten en tot 3 december 2019 zou gewacht hebben om het land te verlaten (CGVS, p. 4, 6). Bovendien kunnen ook uw verklaringen aan het CGVS dat u al op 29 oktober 2019 zou hebben besloten om te vertrekken, niet overtuigen. U beweert namelijk ondanks dit besluit wel nog gewacht te hebben tot 20 november 2019 om u zelfs nog maar te informeren naar vliegtickets bij een reisbureau (CGVS, p. 10), bijna een maand later. Uw echtgenote beweert dan weer dat jullie onmiddellijk nadat jullie je paspoorten aanvroegen op 29 oktober 2019 en 5 november 2019 zijn beginnen rondbellen om te horen of er nog vliegtickets waren (CGVS (...)B 2, p. 5). Opnieuw zijn jullie verklaringen tegenstrijdig, gezien 20 november 2019 bezwaarlijk als onmiddellijk na 5 november 2019 kan worden beschouwd. Over haar ontslag op 26 oktober 2019, stelt ze dan weer dat ze dit indiende omdat de datum dat jullie zouden vertrekken dichterbij kwam en jullie de reis nog moesten voorbereiden (CGVS (...)B 1, p. 8). Erop gewezen dat jullie toen nog niet wisten wanneer jullie zouden vertrekken, legt uw echtgenote uit dat jullie wel al beslist hadden te vertrekken, maar nog niet zeker waren en jullie daarom beslisten om nog twee maanden verder te betalen (CGVS (...)B 2, p. 4). Deze uitleg kan hoegenaamd niet overtuigen, gezien jullie tegenstrijdige verklaringen over wanneer jullie nu juist beslisten het land te verlaten.

Ook de uitleg over waarom u nog wachtte tot 30 november 2019 om uw huis te verlaten is vreemd. U stelt hierover dat de bendeleden erachter zouden komen dat u de kolonie en het land wilde verlaten. Gevraagd hoe ze hierachter zouden komen, stelt u dat ze niet meer in contact zouden komen met u, ze naar uw woning zouden komen en zien dat u er niet meer was. Gevraagd of dit niet ook na 30 november het geval was, stelt u dat uw moeder toen al de sleutel had overhandigd en ze zouden zien dat het huis verlaten was. Er wordt u tweemaal gevraagd waarom u dit niet eerder zou kunnen doen, waarop u beweert te hebben gewacht totdat het bendelid op 30 november de afpersing kwam ophalen, en hij dan nog zou kunnen zien dat u thuis was en u zo geen argwaan zou wekken. Gevraagd waarom u dit dan niet begin november kon doen, gezien u dan nog een hele maand had voor ze het afpersingsgeld op 30 november zouden komen ophalen, werpt u op dat ze er sowieso zouden zijn achter gekomen, zonder te specificeren hoe ze hier zouden zijn achter gekomen, u nog info aan het verzamelen was en u uw tickets moest kopen (CGVS, p. 19). Dit excuus is uitermate zwak gezien u nog tot 20 november wachtte om zelfs maar info te vragen bij reisbureaus (cfr. supra) en u ook verklaarde slechts één dag voor uw vertrek vliegtickets te hebben kunnen kopen (CGVS, p. 9). Bovendien wachtte u niet alleen om het land te verlaten, u wachtte ook om naar het huis van uw moeder te gaan, nogmaals gevraagd waarom u niet eerder naar daar kon gaan, herhaalt u dat u geen argwaan wilde wekken. Gevraagd hoe ze u dan zouden kunnen vinden, stelt u dat bendeleden ook hun contacten hebben buiten hun zones en u bij uw moeder nog zou moeten buitenkomen om te werken (CGVS, p. 19). U had eerder echter gezegd dat u nog nooit bendeleden had gezien in de wijk van uw moeder (CGVS, p. 6). Hierop gewezen, werpt u op dat het ook zou kunnen dat u naar een commercieel centrum moest, een betaling moest doen, naar een markt of supermarkt moest en ze u op eender welk moment tegen zouden kunnen komen (CGVS, p. 19). U had echter op dat moment al besloten uw land te verlaten omdat u vreesde voor uw leven, dat u nog zou blijven doorwerken of naar openbare plaatsen zou gaan waar bendeleden u konden zien, kan dan ook hoegenaamd niet als een goed excuus worden beschouwd.

Verder dient er ook te worden opgemerkt dat wat betreft uw job als taxichauffeur u niet verder komt dan blote beweringen. Dat u en uw partner bovendien tegenstrijdige verklaringen afleggen over wat er gebeurd is met de auto waarmee u als taxichauffeur werkte, ondermijnt verder uw geloofwaardigheid. U

beweert namelijk naar Lourdes Colon te zijn gegaan om deze wagen te verkopen (CGVS, p. 11). Uw partner beweert dan weer dat u hiervoor naar een kolonie ging in Santa Tecla (CGVS (...)B 1, p. 12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, poneert u eerst dat uw echtgenote dit niet gezegd zou hebben. Wanneer u vervolgens haar verklaringen worden voorgelezen stelt u dat ze niet zo betrokken was en ze dit heeft gezegd omdat Santa Tecla naast Lourdes Colon ligt (CGVS, p. 20). Dit gaat echter om de auto waarmee u ritten moest uitvoeren voor bendeleden, dat uw echtgenote niet zou betrokken zijn bij wat er met deze wagen gebeurde en waar u ermee naar toe ging kan niet overtuigen. Ook over hoe u zou zijn teruggekomen van deze verkoop zijn jullie verklaringen tegenstrijdig. U beweert namelijk hiervoor beroep gedaan te hebben op een vriend die taxiritten deed (CGVS, p. 11), terwijl u volgens uw partner met de bus terugkwam (CGVS, p. 5). De poging tot verschoning van uw partner, dat ze niet begrijpt waarom u dit zo gezegd heeft, ze begrepen had dat u met de bus was teruggekomen maar ze niet zo betrokken was dus dat wat u zegt wel zal kloppen (CGVS (...)B 2, p. 5), is opnieuw onafdoende. Hoe dan ook volstaat uw profiel als taxichauffeur op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.”

“De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De paspoorten van u en uw echtgenote en uw rijbewijs hebben slechts betrekking op uw identiteit, elementen die hier momenteel niet ter discussie staan.”

Op basis van de beschikbare landeninformatie, kan verder niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

De Raad stelt in dit verband vooreerst vast dat uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers van deze vrees geen gewag hebben gemaakt in de loop van de administratieve procedure.

Verzoekers' verblijf in België voor de duur van hun asielprocedure resulteert als dusdanig niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

De Raad betwist verder niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving of afpersing, maar dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3 of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Het geheel van verzoekers' individuele omstandigheden en de algemene situatie in El Salvador in acht genomen, besluit de Raad dat verzoekers niet concreet aannemelijk maken dat ze ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat zij door de huidige COVID-19 crisis bij een terugkeer naar El Salvador geen werk zullen hebben en niet de noodzakelijke medische zorg zullen krijgen indien zij besmet worden met deze ziekte, merkt de Raad op dat dit element niet relevant is aangezien er geen sprake is van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekers ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is.

Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk. Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een

beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht.

Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt. Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP